

तामेवापदमाह अलोहमित्यादिना तंशत्रुणाकृतंवारणावतस्थं शस्त्रं सस्ति शोते अस्मिन्निति व्युत्पत्त्या प्रासादं योवेत्तितं द्विषो न घ्नंतीति संबंधः शस्त्रमिति दंत्यसकारस्थाने तालव्यशकारो म्लेच्छभाषात्वात् हेल यइति वत् वर्णविकारः षसत्वापे इत्यदादेस्त्रन्त्ययांतस्य रूपं तमेव विशिनष्टि अलोहमिति अलो अनलो ग्निः आहि उपहीति वद्वर्णलोपः तेन आग्नेयानिद्रव्याणि जतुशणसर्जरसादीनि लक्ष्यंते तेषां ऊहः समू होयस्मिन् आग्नेयैर्दाहकैर्द्रव्यैरुपेतमित्यर्थः तर्हि किं तानि ज्ञातुमशक्यानि न वेत्यत आह शरीरपरिकर्त्तनमिति शरीरं स्वरूपं म्लेच्छभाषात्वादविभक्तिकमिदं पदं परिपरिलुप्य अच्छाद्य वर्णद्वयलोपः परिवर्जनार्थो वा कर्त्तनं हिंसकं तस्मिन् गृहं तर्हि तान्येवाग्नेयानिद्रव्याणि भित्त्यादौ वर्त्तते न स्वरूपेण दृश्यंते अतस्तं शरीरपरिकर्त्तनं प्रासादं परित्याज्यं योवेत्ति कर्त्तनमिति हिंसार्थस्य कर्त्तनं न च्छेदनार्थस्य कर्त्तनं तेरिति ज्ञेयं कर्त्तनकालमाह निशीति अत्र निशितं कर्त्तनमिति पदत्रयव्यतिरेकेण पूर्वार्धं म्लेच्छभाषयैवोक्तं एवमप्येपि श्लोके कतिपयपदान्येव म्लेच्छभाषाभवति न सर्वः श्लोक इति ज्ञेयं योवेत्तितं प्रतिघातविदंतस्य शस्त्रस्य प्रतिघातः प्रतीकारः तद्विदं द्विषः शत्रुवो न घ्नंति हंतुं न शक्नुवंतीत्यर्थः ॥ २२ ॥ कस्तर्हि साहसी तस्मिन् गृहे वसतोऽस्मान् भस्मीकर्त्तुं यन्निष्यतीत्यत आह कक्षघ्न इति कक्षः कुक्षिः पार्श्व इति यावत् तत्र हंति गच्छतीति कक्षघ्नः पार्श्वचरः पुरोचन एव अत्र स्वरस्यैव प्रथमे पदे व्यत्ययो हंतेरप्रसिद्धं गत्यर्थत्वं च म्लेच्छभाषात्वात् कक्षघ्न एव शिशिरघ्नः शृणाति हि न स्तीति शिशिरोऽग्निः शृद्दि सायामित्यस्य रूपं तेन हंतीति शि

अलोहं निशितं शस्त्रं शरीरपरिकर्त्तनं ॥ योवेत्ति न तु तं घ्नंति प्रतिघातविदं द्विषः ॥ २२ ॥ कक्षघ्नः शिशिरघ्नश्च महाकक्षे बिलौकसः ॥ न दहेदिति चात्मानं योरक्ष तिसजीवति ॥ २३ ॥ नाचक्षुर्वेत्ति पंथानं नाचक्षुर्विदते दिशः ॥ नाधृतिर्बुद्धिमाप्नोति बुध्यस्वैव प्रबोधितः ॥ २४ ॥ अनामैर्दत्तमादत्ते नरः शस्त्रमलोहजं ॥ श्वा विच्छरणमासाद्य प्रमुच्येत हुताशनात् ॥ २५ ॥

शिरघ्नः गावीगोणीति वद्वर्णाधिक्यं शिकारद्वयरूपं अयमेव पार्श्ववर्त्तीयुष्मानग्निना हंतुमायातीत्यर्थः एवं तर्ह्ययमेव हंतव्य उत वारणावते तद्गृहं वानप्रवेष्टव्यमुत वारणावतमगत्वैव हास्तिनपुरं प्रत्येवागंतव्यमित्याशं कयाह महाकक्ष इति महतिकं सुखं क्षिणोतीति कक्षयः शत्रुवर्णलोपेन कक्षमहति शत्रौ सति एतन्नयं कर्त्तुमशक्यं ज्ञातकपटो हि बलवान् शत्रुः प्रत्यक्षमेव प्रहरेदिति भावः कस्तर्ह्यत्र उपाय इत्यत आह बिलौकसः बिलांतः प्रविष्टान्युष्मान्सपुरोचनो न दहेत् तत्र दाहसंभावना नास्ति तत्र गृहांतर्बिलं कर्त्तव्यमित्यर्थः इत्यनेन प्रकारेणात्मानं योरक्ष तिसजीवति तस्मात्त्वयाप्येवं ज्ञात्वा उपायेनात्मा संरक्षणीय इत्यर्थः ॥ २३ ॥ ननु बिले प्रविष्टानामस्माकं बिलमुखे प्रदीप्तेन वह्निना अंतर्गुह्यमानाशः कर्त्तव्य इत्याशंक्य विवेकं विना मार्गज्ञानं दिग्ज्ञानं च न भवति धैर्यं विना ऐश्वर्यं च न प्राप्यत इति विवेकं धैर्यं चाश्रयस्वेत्याह नाचक्षुरिति चष्टे पश्यत्यनेनेति चक्षुर्विवेकः संस्कृत एवायं श्लोको नीतिप्रदर्शनार्थः ॥ २४ ॥ तत्र मार्गविवेकतावदाह अनामैरिति अनामैः शत्रुभिर्दत्तं स्वीकारितं शस्त्रं गृहं अलोहजं पूर्ववत् आग्नेयद्रव्यसमूहजं आदत्ते स्वीकरोति चेन्नरस्तर्हि श्वावित्शललस्तस्य शरणं गृहं तद्वत् तस्य हि बिलमुभयतो मुखं भवति तादृशं बिलमासाद्य प्राप्य हुताशनात् प्रमुच्येत आत्मानं मोचयेत् तेन बिलप्रवेशेन मार्गांतरेण सद्य एव बिलाद्बहिर्निःसरतां युष्माकं नांतर्गुह्यमानमरणं भविष्यतीत्युक्तं ॥ २५ ॥